

LIBRIS

We know
books

**CUM
SĂ NE RUGĂM
CA SĂ NE ASCULTE
DUMNEZEU
RUGĂCIUNEA**

Traducere din limba bulgară
de Gheorghică Ciocoi

EDITURA DE SUFLET
București

Sfântul Apostol Pavel scrie: *Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri, și întru aceasta priveghind cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții* (Efes. 6, 18).

„Doamne, nu avem altă dorire în afară de a săvârși sfânta Ta voie. Învață-ne să ne rugăm!” (Sfântul Filaret al Moscovei).

Cuprins

Canoanele Bisericii despre rugăciune.	7
Cuvânt înainte	11
Definiția rugăciunii	13
Chipurile rugăciunii	16
Imbolduri pentru rugăciune.....	21
Pregătirea pentru rugăciune.....	25
Piedici în calea rugăciunii noastre.	29
Cum să ne silim către rugăciune ..	33
Cum trebuie să fie rugăciunea noastră	37
Cum nu trebuie să fie rugăciunea noastră	42
Pricini pentru ca rugăciunea să nu ne fie ascultată.	46
Cum să ne rugăm ca să ne fie ascultată rugăciunea	52
Condiții pentru o rugăciune binecuvântată și mântuitoare.....	60

LRDIS We know	
Exemple de rugăciuni împlinite . . .	65
Nu povesti oamenilor că Dumnezeu a ascultat rugăciunea ta.	69
Pentru ce să ne rugăm	72
Treptele rugăciunii	76
Rugăciunea este „vinovată” pentru toate virtuțile	79
Locul și vremea pentru rugăciune .	81
Durata rugăciunii.	85
Rugăciunea în biserică și acasă . . .	90
Expresii exterioare ale rugăciunii .	95
Puterea rugăciunii	99
Chipuri ale rugăciunii puternice .	104
Rugăciunile scrise și rugăciunea cu propriile noastre cuvinte	108
Sfânta Liturghie ca vatră și inimă a rugăciunii	112
Rugăciunea Domnească	116
Psaltirea	121
Rugăciunea lui Iisus.	126
Rugăciunea către Maica Domnului	132
Rugăciunea către îngeri și sfinți . .	137

Rugăciunea către (și pentru) fericiți, stareți și drepti	142
Rugăciunea pentru aproapele . . .	147
Rugăciunea pentru vrăjmașii noștri	151
Rugăciunea pentru cei adormiți .	155
Rugăciunea pentru cei nebotezați, pentru eretici, atei și sinucigași . .	158
Rugăciunea ca mijloc de păzire de Antihrist.	163
Rugăciunea sectară (eretica)	167
Cum să ne încheiem pravila de rugăciune.	172
Mijloace de menținere a stării de rugăciune.	175
Întrebări și răspunsuri pe tema rugăciunii	179
Postfață	187

Canoanele Bisericii despre rugăciune

Toți credincioșii care intră (în biserică) și ascultă Scripturile, dar nu rămân la rugăciune (slujbă) și la Sfânta Împărtășanie, aceia trebuie să se afurisească, ca făcând neorânduială în biserică.

Canonul 9 apostolic

Explicație: Ținând seama de neîndestulătoarea credință și evlavie a creștinilor de astăzi, atunci când ei încalcă acest canon, epitimia pentru aceștia va trebui considerabil micșorată de către părinții lor duhovnici.

Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, împreună cu cel afurisit (scos din comuniune), acela să se afurisească.

Canonul 10 apostolic

Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună

nă cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a îngăduit acestora să săvârșească ceva ca clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească.

Canonul 45 apostolic

Explicație: Ultimele două canoane interzic clericilor dreptcredincioși și mirenilor să se roage sub orice formă împreună cu ereticii și sectanții (romano-catolici, uniți, protestanți baptiști, metodiști, evangheliști, adventiști, dănoviști¹* ocultiști, buni-samariteni și alții asemenea).

Poruncim să se caterisească episcopul sau presbiterul care a primit (ca valid) botezul ori jertfa (euharistia) ereticilor. Căci ce fel de părtășie (înțelegere) are Hristos cu Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul? (vezi II Cor. 6, 15).

Canonul 46 apostolic

Explicație: prin acest canon Biserica respinge realitatea tainelor eretice și posibilitatea de împărtășire comună a dreptcredincioșilor și ereticilor din același potir (intercomuniunea).

¹ Grupare pretins creștină, inițiată de ezoteristul de origine bulgară Petăr Dănov (1864-1944) (n.tr.).

Dacă vreun cleric sau laic ar intra în sinagogă (adunarea iudeilor sau a ereticilor) spre a se ruga, să se și caterisească și să se și afurisească.

Canonul 64 apostolic

Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care mai mult sunt zădărnicii decât binecuvântări.

Canonul 32 Laodiceea

Nu se cuvine a primi de la iudei sau eretici darurile trimise de sărbători, nici a serba împreună cu ei.

Canonul 37 Laodiceea

În casele domnești sau în biserici nu se cuvine a face cele ce se zic agape și a mânca în Casa lui Dumnezeu și a așterne culcuș acolo.

Canonul 28 Laodiceea

Nu este îngăduit ereticilor să intre în casa lui Dumnezeu dacă stăruie în eres.

Canonul 6 Laodiceea

Aducerea jertfei și rugăciunea pentru sinucigași nu sunt îngăduite, numai dacă cel ce și-a luat viața nu era în mințile sale

Canonul 14 Timotei al Alexandriei

Explicație: Prin aducerea jertfei se înțelege slujba înmormântării, panhidă și Liturghie. Pentru sinucigași se face rugăciune doar în particular.

Cuvânt înainte

Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați. Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea. Căutați mai întâi împărăția Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă. (Lc. 12, 29-31)

Un preot mărturisește: „Înainte cu câteva zile a fost hramul bisericii noastre. A venit multă lume, s-au dat zeci de Liturghii, s-au pozenit la slujbă sute de nume... Toate pentru sănătate și bunăstare; nu puține pentru noroc. Cum de nu s-a aflat cineva ca să-I mulțumească lui Dumnezeu ori să ceară de la El vreun dar duhovnicesc?”

Aceste cuvinte ale preotului reliefează o realitate întristătoare: faptul că creștinii noștri ortodocși se roagă de obicei lui Dumnezeu doar pentru rânduirea vieții de acum. Pentru ei, cele mai importante sunt sănătatea trupească și bunăstarea materială. Însă prin ce ne deosebim noi, care

afirmăm că suntem creștini, de cei ne-credincioși, de oamenii din lume, care, de asemenea, nu au nimic împotriva lui Dumnezeu, dacă Acesta îi ajută să-și îndeplinească dorințele?

Această carte, cititorule, are drept scop să-ți arate că rugăciunea este o îndeletnicire duhovnicească, prin care se ajunge la comuniunea cu Dumnezeu și cu sfinții Lui, și să-ți indice adevărata cale pentru a ajunge la viața veșnică. Dacă o vei citi și vei fi de acord cu cele scrise în ea, străduiește-te să-ți schimbi viața, lăsând cugetele tale de mai dinainte – cum că rugăciunea este un mod de a cere neîncetat de la Domnul unele ori altele și că Dumnezeu este dator să-ți dea tot ceea ce I-ai cerut Lui, căci altfel El e socotit rău și că nu te ascultă. Dacă vei face așa, folosul citirii acestei cărți va fi mare pentru sufletul tău și Domnul Dumnezeu îți va îndruma pașii către mântuire și viața veșnică, *căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi și ca să voiți și ca să săvârșiți, după a Lui bunăvoință* (Filip. 2, 13).

Iar noi, cei care ne-am ostenit la această carte, suntem *slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem* (Lc. 17, 10).

Dumnezeului nostru slavă!

Definiția rugăciunii

Lubiților, dacă inima noastră nu ne osândește, avem îndrăzneală către Dumnezeu. Și orice cerem, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui și cele plăcute înaintea Lui facem. (I In 3, 21-22)

Sfântul Ioan Gură de Aur socotește rugăciunea ca pe o con-vorbire tainică a sufletului omului cu Dumnezeu. De obicei, atunci când doi oameni se ceartă nu mai vorbesc unul cu celălalt. Tot astfel și sufletul nostru, atunci când este împovărat de păcate nepocăite și când se alipește doar de bunătățile pământești ale lumii acesteia care trece, pe dată se lipsește de părtășia cu Dumnezeu; se învrăjbește cu El și nu simte nevoia rugăciunii. Acesta este un suflet mort și întunecat, certat cu Atotdăruitorul oricărui bine, Care este Domnul Dumnezeu cel în Treime mărit – *Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh, și Acești trei Una sunt* (I In 5, 7). Însă poate oare omul să fie

fericit dacă a întrerupt legătura sa cu Dumnezeu, Care este unicul izvor al oricărui bine? Poate oare sufletul nostru să fie viu dacă nu se roagă? Nu, nu poate! Rugăciunea, pentru sufletul omului, e tot astfel cum e hrana pentru trup, cum este apa pentru copaci și pești. Sfinții Părinți foarte adesea numesc rugăciunea hrană sufletească. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Orice om are atâta nevoie de rugăciune, precum pomul de apă. Și precum pomul nu poate să dea nici un fel de roadă dacă nu este udat, tot astfel și noi oamenii, fără rugăciune, nu putem să aducem nici un fel de roadă a evlaviei.”

„Dacă te lipsești de rugăciune – scrie același sfânt părinte – sufletul tău se aseamănă peștelui scos din apă, căci așa cum este apa pentru viața peștelui, tot astfel este și rugăciunea pentru viața ta.”

Rugăciunea este îndeletnicire a cugetării la Dumnezeu, îndulcire a minții, pace a inimii, viețuire cu Hristos. Ea este „cap, izvor și maică a oricărei virtuți” (Sfântul Macarie cel Mare).

Este frumos și plăcut atunci când grăim și avem părtașie cu rudele noas-

tre și cu prietenii, cu oamenii pe care îi iubim, însă există oare un mai bun prieten al omului decât Domnul nostru Iisus Hristos, Care Însuși a spus: *Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc* (In 15, 14)? Există oare cineva care să ne iubească mai puternic și mai adevărat decât Dumnezeu, Care Și-a arătat dragostea către noi prin aceea că *Hristos a murit când noi eram încă păcătoși* (Rom. 5, 8)?

Să ne deschidem gura la rugăciune către Dumnezeu, Care în numele lui Hristos ne dă toate cele de folos pentru mântuirea noastră!

Să ne deschidem urechile inimii noastre, ca să auzim glasul lui Dumnezeu, Care ne arată calea pe care vom merge (vezi Ps. 142, 8)!

Și atunci bucuria noastră va fi deplină (vezi In 16, 24).

Chipurile rugăciunii

Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii. (I Tim. 2, 1)

Sfântul Ioan Cassian tâlcuiește astfel cuvintele de mai sus ale Apostolului: „În esența sa, apostolul deosebește patru chipuri ale rugăciunii... – *cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri* (I Tim. 2, 1). Cererea este înduplecarea Domnului pentru păcate, atunci când omul, cu frângerea inimii sale pentru păcatele lui trecute ori prezente, cere iertare pentru acestea; rugăciunea este atunci când cineva face făgăduința că va săvârși o faptă bună, dacă Dumnezeu împlinește lucrul pentru care el se roagă; mijlocirea – când ne rugăm fierbinte pentru acela pe care îl iubim ori pentru pace în lume, iar mulțumirea – atunci când mintea aduce mulțumire lui Dumnezeu și Îl slăvește pe El.”

Astfel, rugăciunea se împarte în trei: de slavă, de mulțumire și de cerere.

Cugetând asupra lucrărilor mărețe ale lui Dumnezeu, asupra marilor Lui fapte, noi suntem datori să-L preaslăvim, să-L slavoslovim și să-L lăudăm. De pildă: „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.” Ori: „Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ție, Dumnezeule!” La rugăciunea de mulțumire noi pomenim minunatele, nenumăratele și permanentele binefaceri ale lui Dumnezeu, revărsate asupra noastră și a întregii lumi. De pildă, după măsă, Îi mulțumim astfel lui Dumnezeu: „Mulțumim Ție, Hristoase Dumnezeule al nostru, că ne-ai săturat pe noi de bunătățile Tale cele pământești...” La Sfântul Apostol Pavel, printre multele mulțumiri aduse lui Dumnezeu, pe care le întâlnim în Epistolele sale, se află și aceasta: *Mulțumesc Celui ce m-a întărit, lui Hristos Iisus, Domnul nostru, că m-a socotit credincios și m-a pus să-I slujesc, pe mine, care mai înainte huleam, prigoneam și batjocoream. Totuși am fost miluit, căci în necredința mea am lucrat din neștiință* (I Tim. 1, 12-13). La rugăciunea de cerere, noi pretindem de